

El silenci del final

El Quartet Casals, actuant al monestir ganxó.

El Quartet Casals ofereix un recital a l'església del monestir de Sant Feliu de Guíxols amb peces de Boccherini, Turina, Haydn i Xostakóvitx

JOËLLE PHILIPPE

E

Is artistes de música clàssica sempre toquen amb l'ai al cor perquè el públic no comenci a aplaudir entre peça i peça d'una suite, un quartet, una sonata. Els concerts de música clàssica solen tenir un despistat o despistada que no sap que només s'aplaudeix quan acaba l'obra de cada compositor. "Shhh", acostumen a fer el espectadors més experts, indignats. Aquesta vegada, però, Sant Feliu de Guíxols es va comportar tan bé que gairebé no es va atrevir a aplaudir al final per por a trencar la música dels quartets de Boccherini i Haydn però sobretot, l'obra de Turina i i el quartet de Xostakóvitx, la conclusió dels quals no era tan fàcil de reconèixer. Després d'una primera part barroca i clàssica, típica però no per això menys sublim, la violonista Vera Martínez-Mehner va encetar La oración al Torero, del compositor espanyol Joaquin Turina, que bé valia un silenci al final. Van tocar l'última nota en pianíssim, van aixecar els arcs i es van mirar. Algú del públic va deixar anar un "bravo" i llavors van començar els aplaudiments. Xostakóvitx va costar una mica més, perquè tot i ser en do menor, incloïa alguns elements d'atonalitat i perquè tres peces de cinc eren largos. La música contemporània, encara que té gairebé un segle de vida, encara no ha acabat d'entrar en la ment dels melòmans, reticent a les innovacions. Tot i això, no va impedir que en el bis, els músics toquessin una Polka del mateix compositor. El Quartet Casals, creat l'any 1997, va demostrar una vegada més la seva qualitat com el primer quartet espanyol de renom internacional. Format pels violinistes Abel Tomàs i Vera Martínez-Mehner, el violista nord-americà Jonathan Brown, al quartet des del 2002, i el violoncelista Arnau Tomàs, són guanyadors de concursos internacionals com el de Londres i Brahms (Hamburg). Una de les seves habilitats és el gran registre de sonoritats que tenen, que van utilitzar a la perfecció en les quatre obres. Amb els ulls, uns discrets gestos i somriures de complicitat es coordinaven magníficament les entrades, els silencis, els solos i les conclusions. Muts ells però fent anar l'arquet sobre les cordes, van transmetre el seu amor pels instruments, la seva professionalitat i una petita mostra de dos segles de música que va ressonar per les parets de l'Església del Monestir.